

Příloha č. 2

Dogmatické učení KSP

Starší KSP si uvědomují, že jakékoliv dogmatické tvrzení je jen mylný lidský pokus shrnout a uspořádat bohatství neomylného Božího zjevení. Následující dokument je definicí našeho teologického postoje k biblickému učení a poskytuje nám rámec pro realizaci kázání, vedení bohoslužeb a biblického vyučování. Zároveň poskytuje základní vymezení vůči případným teologickým chybám (omylům).

Bůh

Učíme, že existuje jen jeden živý a pravdivý Bůh, nekonečný a vševědoucí Duch, dokonalý ve všech svých vlastnostech, jeden ve své podstatě, věčně existující ve třech osobách (Trojice) – Otec, Syn a Svatý Duch – z nichž je každý stejně hoděn chvály a úcty. (5. Mojž 6:4; Iz 45:5-7; Mt 28:19; J 4:24; 1. Kor 8:4; 2. Kor 13:13)

Bůh Otec

Učíme, že Bůh Otec, řídí všechny věci podle vlastního záměru, účelu a své svrchované milosti. Je Stvořitelem všeho. Jako jediný absolutní a všemohoucí vládce vesmíru, je svatý a svrchovaný ve stvoření, prozíravosti a vykoupení.

Jeho otcovství zahrnuje jednak Jeho řízení uvnitř Trojice, tak Jeho vztah k člověku. Jako Stvořitel je Pánem všech lidí. Ukázal svou milostivou lásku k lidem v tom, že nabízí vztah všem lidem. (1. Mojž 1:1-31; Ž 103:19; 145:8-9; J 3:16; Ř 8:14; 11:36; 1. Kor 8:6; 2. Kor 6:18; Ef 3:9; 4:6; 1. Tím 2:3-4; 2. Pt 3:9)

Učíme, že Bůh Otec učinil pro své vlastní oslavení všechny věci, na nebi i na zemi. Své čínění realizuje skze absolutní lásku k lidem. Ve své svrchovanosti však není autorem zla a hříchu (odloučení). Ponechává však absolutní svobodu a zodpovědnost všem inteligentním tvorům. (1. Paralipomenon 29:11; Iz 46:9-11; Abak 1:13; J 8:38-47; Ř 9; Ef 1:11; 1 Pt 1:17)

Již před stvořením světa předem věděl a vyvolil ty, kteří v něj uvěří a stanou se Jeho vlastní. Nabízí záchranu od hříchu všem, kdo k Němu přicházejí skrze víru v Ježíše Krista. Prokázal svou lásku k nám, Jeho dětem tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme byli hříšní.“ (J 1:12; Ř 5:8; 8:15; Gal 4:5; Ef 1:4-6; Žd 12:5-9)

Bůh Syn (Ježíš Kristus)

Učíme, že Ježíš Kristus, má veškerou božskou podstatu a vlastnosti a je tím pádem na stejné úrovni a stejně věčný jako Bůh Otec (J 8:58; 10:30; 14:9)

Učíme, že Bůh Otec stvořil nebe a zemi podle své vlastní vůle, skrze svého syna, Ježíše Krista, skrze kterého všechny věci i nadále existují a fungují (J 1:3; Kol 1:15-17; Ž 1:2).

Učíme, že během vtělení (Boží syn se stal člověkem), Kristus nikdy nepřestal mít všechny vlastnosti božské podstaty – ani co se týče míry nebo druhu. Ve svém vtělení přijal Ježíš Kristus veškeré základní lidské charakteristické rysy a byl tedy Bohem i člověkem. Ježíš Kristus je plně Bohem a plně člověkem v nedělitelné jednotě. (Micheáš 5:2; J 5:23; 14:9-10; Fil 2:5-8; Kol 2:9)

Učíme, že náš Pán Ježíš Kristus se narodil z panny a že byl Bohem v lidské podobě. Učíme, že záměrem vtělení bylo zjevit Boha, vykoupit lidi a představit dobrý život (Ž 2:7-9; Iz 7:14; 9:6; Mt 1:21-25; Lk 1:26-35; J 1:1, 14, 29; Fil 2:9-11; Ž 7:25-26; 1. Pt 1:18-19, 1. Pt 2:21)

Učíme, že ve vtělení odložil Ježíš Kristus nezávislé užití svých božských vlastností a vzal na sebe existenci, která přísluší služebníkově, ale nikdy se nezbavil svých božských vlastností (Fil 2:5-8).

Učíme, že Ježíš Kristus je naprosto bez hříchu. Byl bez hříchu při svém narození, což znamená, že není nijak zahrnutý nebo zastoupený v Adamově prvotním hříchu. Byl bez hříchu ve svém charakteru i ve svém chování během svého pozemského života a proto byl Božím neposkvřeným beránkem, bez vady, plně způsobilý pro vykoupení hříchů všech, kteří v Něj věří. (Lk 1:35; 2. Kor 5:21; 1. Pt 1:18-19; 2:22-23)

Věříme, že Ježíš Kristus dosáhl našeho vykoupení skrze svou obětní smrt na kříži, a že Jeho smrt byla dobrovolná, zástupná, usmiřující a spasitelná. (J 10:11-18; 17:9-12; Ř 3:24-25; 5:8; 1. Pt 2:24)

Učíme, že na základě smrti Ježíše Krista, je věřící hříšník osvobozen od trestu za hřích a prohlášen za spravedlivého. Dostává věčný život a je adoptován do Boží rodiny (církve). (Ř 3:25; 5:8-9; 2. Kor 5:14-15; 1. Pt 2:24; 3:18)

Učíme, že naše ospravedlnění je zabezpečené Kristovým doslovným, tělesným zmrtvýchvstáním a že teď usedl po pravici svého Otce, kde je nyní našim prostředníkem, našim obhájcem a veleknězem. (Mt 28:6; Lk 24:38-39; Sk 2:30-31; Ř 4:25; 8:34; Ž 7:25; 9:24; 1. J 2:1)

Učíme, že Bůh skrze Ježíšovo vzkříšení z hrobu potvrdil božství svého Syna a prokázal, že přijímá usmiřující dílo Ježíše Krista na kříži. Ježíšovo tělesné vzkříšení

je také zárukou budoucího vzkříšeného života pro všechny věřící. (J 5:26-29; 14:19; Ř 4:25; 6:5-10; 1. Kor 15:20,23)

Učíme, že se Ježíš Kristus vrátí, aby během vytržení přijal k sobě svoji církev, která je jeho tělem. Násleně po 7 letech soužení na Zemi se Ježíš Kristus při svém druhém příchodu slavně vrátí se svou církví, aby vybudoval tisícileté království na Zemi. (Sk 1:9-11; 1. Tes 4:13-18; Zj 20)

Učíme, že Ježíš Kristus je ten, skrze kterého Bůh bude soudit celé lidstvo, jak věřící, tak nevěřící. (Mt 25:31-46; J 5:22-23; 1. Kor 3:10-15; 2. Kor 5:10; Zj 20:11-15)

Učíme, že Ježíš Kristus je jediným prostředníkem mezi Bohem a člověkem, hlavou svého těla, jímž je církev, a přicházející Král, který bude vládnout navždy. (Iz 9:6; Lk 1:31-33; Skutky 17:30-31; Ef 1:22; 5:23; Kol 1:18; 1. Tim 2:5)

Bůh Duch Svatý

Věříme, že Duch Svatý je duchovní bytost, která má všechny božské vlastnosti, včetně intelektu (rozumu), pocitů, vůle, věčnosti, všudypřítomnosti, vševědoucnosti, všemohoucnosti, neměnnosti a pravdivosti. Ve všech božských vlastnostech je na stejné úrovni s Otcem a Synem. (Ž 139:7-10; Iz 40:13-14; Mal 3:6; Mt 28:19; J 16:13; Sk 5:3-4; 28:25-26; Ř 15:13; 1. Kor 2:10-13; 12:4-6, 11; 2. Kor 13:14; Ef 4:30; Ž 9:14; Jer 31:31-34 s Ž 10:15-17)

Učíme, že je úkolem Ducha Svatého vykonat Boží vůli ve vztahu k celému lidstvu. Poznáváme Jeho svrchovanou činnost ve stvoření, zjevení, ztělesnění a v díle spasení a znovuzrození. (1. Mojš 1:2; Mt 1:18; J 3:5-7; 2. Pt 1:20-21)

Učíme, že jedinečné dílo Ducha Svatého v tomto věku začalo o Letnicích, kdy přišel od Otce, jak Kristus zaslíbil, aby zahájil a dokončil stavbu Kristova těla. Jeho činnost zahrnuje usvědčování světa z hříchu, zjevení spravedlnosti a soudu, uctívání Ježíše Krista a proměňování věřících do Kristovy podoby. (J 14:16-17; 15:26; 16:7-9; Sk 1:5; 2:4; Ř 8:29; 2. Kor 3:18; Ef 2:22)

Duch Svatý je nadpřirozená bytost působící znovuzrození, křtí všechny věřící, aby se staly součástí Kristova těla, a dává jim duchovní dary. Duch Svatý také přebývá ve věřících, posvěcuje, řídí, posiluje k službě a zpečetuje všechny věřící až do dne vykoupení. (J 3:3-8; 14:16-17; Ř 8:9; 1. Kor 12:13; 2. Kor 3:6; Ef 1:13)

Učíme, že Duch Svatý je duchovním učitelem, který uvedl apoštoly a proroky do veškeré pravdy, zatímco oni byli odevzdáni psaní Božího zjevení, jímž je Bible. V každém věřícím přebývá přítomnost Ducha Svatého od okamžiku spasení a je povinností všech, kteří jsou narozeni z Ducha, aby se nechali naplnit (vést a ovládat) Duchem. (J 16:13; Ř 8:9; Ef 5:18; 2. Pt 1:19-21; 1. J 2:20,27)

Učíme, že Duch Svatý uděluje církvi duchovní dary. Duch Svatý oslavuje Krista tím, že buduje věřící v té nejsvatější víře. Učíme, že Bůh Duch Svatý je dnes svrchovaný v udělování všech svých darů, aby se věřící stali dokonalými. (J 16:13-14; Sk 1:8; 1. Kor 12:4-11; 2. Kor 3:18)

Bible (Boží Slovo)

Učíme, že Bible je Boží písemné zjevení lidstvu a proto všech 66 knih obsažených v Bibli, které nám dal Duch Svatý, představují úplné (ve všech částech stejně inspirované) a dokonalé Slovo Boží (1. Kor 2:7-14, 2. Pt 1:20-21)

Učíme že, Bible, jako Boží Slovo je objektivní zjevení, v každém slově inspirované, naprosto bez chyb v originálních dokumentech, neomylné, autoritativní a Bohem vdechnuté. Učíme a praktikujeme gramatický, historický a literární výklad (interpretaci) Písma (1. Tes 2:13, 1. Kor 2:13, 2. Tím 3:16)

Učíme, že Bible představuje jediné neomylné pravidlo víry a praxe pro křesťana. (Mat 5:18; 24:35; J 10:35; 16:12-13; 17:17; 1. Kor 2:13; 2. Tím 3:15-17; Žd 4:12; 2. Pt 1:20-21)

Učíme, že Bůh mluvil ve svém psaném Slově skrze proces dvojího autorství. Duch Svatý vedl a řídil lidské autory tak, že skrze jejich individuální osobnosti a odlišné styly psaní, složili a zapsali Boží Slovo pro lidstvo bez chyb – jak v celku, tak v jednotlivých částech. (Mat 5:18; 2. Tím 3:16; 2 Peter 1:20-21)

Učíme, že zatímco může existovat několik různých aplikací určitého úseku Bible, existuje však jen jeden pravdivý výklad (interpretace). Význam biblického textu je k nalezení, když člověk uplatňuje gramatickou, historickou a literární metodu výkladu pod působením (osvícením) Ducha Svatého. (J 7:17; 16:12-15; 1. Kor 2:7-15; 1 J 2:20)

Stvoření

Učíme, že Bůh stvořil nebe i zemi svým slovem z ničeho. Promluvil a tím uvedl všechny věci v existenci doslova v 6 dnech, a ne procesem makroevoluce, který trval přes milióny let. (1. Mojž 1-2; 2. Mojž 31:17; Ž 33:6; 2. Pt 3:5)

Člověk

Učíme, že první muž a žena (Adam a Eva) byli Bohem stvořeni přímo a okamžitě podle Jeho obrazu a podoby. Byli stvořeni bez hříchu s rozumem, inteligencí, vůlí, svobodní v rozhodování a s morální zodpovědností vůči Bohu. (1. Mojž 2:7; 15-25; Jk 3:9)

Učíme, že Boží záměrem ve stvoření lidstva bylo, abychom oslavovali Boha, radovali se z obecenství s Bohem a žili podle Boží vůle. (Iz 43:7; Kol 1:16; Zj 4:11)

Učíme, že Adamovým hříchem, byla neposlušnost vůči Jeho slovu a to vedlo následně ke ztrátě nevinosti lidstva. Tímto způsobem lidé na sebe uvedli trest duchovní a tělesné smrti, stali se předmětem Božího hněvu a zkaženými, naprosto neschopnými bez Boží milosti vybrat nebo udělat cokoli přijatelného pro Boha. Přestože lidé nejsou až tak špatní, jak by mohli být, a přestože z lidské perspektivy mohou konat zřejmé dobro, stejně pak neobstojí před Božími měřítky. Protože lidé nemají žádnou moc se osvobodit od hříchu, byli a jsou beznadějně ztraceni. Spasení je zcela z Boží milosti a to, díky spasitelnému dílu našeho Pána Ježíše Krista a díky obrácení způsobenému Duchem Svatým. (1. Mojž 2:16-17; 3:1-19; J 3:1-8, 36; Ř 3:23; 6:23; 14:23; 1. Kor 2:14; Ef 2:1-3; 1. Tim 2:13-14; Tit 3:5; Ž11:6; 1J1:8).

Učíme, že Adam reprezentoval (zastupoval) celé lidstvo. Skrze Adamův hřích byla přenesena zkažená podstata bytí na všechny lidi všech věků. Ježíš Kristus je jedinou výjimkou. Každý člověk je proto hříšníkem díky své přirozenosti, kvůli svému rozhodnutí a na základě Božího prohlášení. (Ž 14:1-3; Jer 17:9; Ř 3:9-18, 23; 5:10-21)

Učíme, že lidský život je nadále vzácný a posvátný v Božích očích, počínaje zplozením a konče smrtí. Proto učíme, že potrat a eutanazie jsou hříchem. (1. Mojž 9:5-6; Ž 8; 139; Jer 1:5; Jk 3:9)

Spasení

Učíme a věříme, že spasení je zcela z Boží milosti skrze působení Ducha Svatého na základě vykoupení Ježíšem Kristem, zásluhou jeho obětavé smrti, a ne na základě lidských zásluh nebo skutků. Avšak každý má zodpovědnost reagovat pokáním a vírou na Boží dar spasení tak, jak Bůh to přikazuje (J 1:12; Sk 17:30; Ef 1:7; 2:1-10; Tit 3:5; 1. Pt 1:18-19).

Obrácení

Učíme, že obrácení je nadpřirozené dílo Ducha Svatého, kterým člověk získá duchovní přirozenost a duchovní život. Je to okamžitá záležitost, která je uskutečněna působením Božího slova a Ducha Svatého, když hříšník činí pokání a

odpoví vírou na Boží nabídku spasení. Opravdové obrácení je patrné v ovoci pokání, které se projevuje spravedlivým postojem a chováním. Dobré skutky se stanou důkazem a ovocem obrácení. Poslušnost vede věřícího k proměně v podobu Ježíše Krista. Tato proměna vyvrcholí oslavu věřícího při Kristově druhém příchodu. (J 3:3-8; 5:24; Ř 8:17, 29; 1. Kor 6:19-20; 2. Kor 3:18; Ef 2:1-5; 5:17-21; Kol 3:16; Fil 2:12b; Tit 3:5; 1. Pt 1:3; 2. Pt 1:4-10; 1. J 3:2-3)

Vyvolení

Učíme, že vyvolení je Boží skutek, kterým Bůh již před založením světa vyvolil skrze Krista ty, kterým dá ve své milosti nově se narodit, které zachrání a posvětit. (Ř 8:28-30; Ef 1:4-11; 2. Tes 2:13; 2. Tim 2:10; 1. Pt 1:1-2)

Učíme, že svrchované vyvolení nepopírá ani neprotiřečí zodpovědnosti každého jednotlivce činit pokání a důvěřovat Kristu jako Spasiteli a Pánu. Svrchované vyvolení také nepopírá zodpovědnost křesťanů hlásat evangelium všem lidem, neboť nikdo nebude spasen bez evangelia. Všechny, které Bůh volá k sobě, přijdou ve víře a všechny, kteří přicházejí ve víře, Bůh přijme. (Ez 18:23, 32; 33:11; J 3:18-19, 36; 5:40; 6:37-40, 44; Sk 13:48; Ř 9:22-23; 10; 2 Tes 2:10-12; J 4:8; Zj 22:17)

Učíme, že nezasloužená přízeň, kterou Bůh má k hříšníkům, absolutně nesouvisí s jejich vlastní iniciativou ani s Boží předtuchou o tom, co by udělali sami od sebe, ale že je zcela jen z Jeho svrchované milosti a milosrdenství. (Ef 1:4-7; Tit 3:4-7; 1. Pt 1:2)

Učíme, že by vyvolení nemělo být považované za něco, co je založené jen na abstraktní svrchovanosti. Bůh je opravdu svrchovaný, ale používá svou svrchovanost v souladu a harmonii se svými dalšími vlastnostmi, zejména své vševědoucnosti, spravedlnosti, svatosti, moudrosti, milosti a lásky. Tato svrchovanost bude vždy zdůrazňovat Boží vůli takovým způsobem, který je naprosto shodný s Jeho charakterem, jenž je zjeven v životě Ježíše Krista a v Bibli. (Mat 11:25-28; Ř 9:11-16; 2. Tim 1:9)

Ospravedlnění

Věříme, že ospravedlnění před Bohem je Boží čin, kterým prohlašuje jako ospravedlněného toho, kdo skrze víru v Krista činí pokání ze svých hříchů a vyzná Ježíše Krista jako svého Pána. Toto ospravedlnění nezávisí na žádném lidském skutku nebo zásluze a zahrnuje předání našich hříchů na Krista a Kristovy spravedlnosti na nás. (Iz 55:6-7; Lk 13:3; Ř 2:4; 3:20-26; 4:6; 8:33; 10:9-10; Sk 2:38; 3:19; 11:18; 1. Kor 1:2, 30; 6:11; 12:3; 2. Kor 4:5; 5:21; 7:10; Fil 2:11; Kol 2:14; 1. Pt 2:24)

Posvěcení (poziční a probíhající/postupné)

Učíme, že každý věřící je posvěcen (oddělen) pro Boha ospravedlněním a že je proto prohlášen a považován za svatého. Toto posvěcení je poziční (souvisí s postavením člověka před Bohem) a okamžité a nemělo by být zaměněno s postupným posvěcováním. Učíme, že působením Ducha Svatého existuje také postupné (probíhající) posvěcení, které se projevuje růstem věřícího v poslušnosti vůči Bohu a Božím Slovu. Věřící je proto schopný žít život v rostoucí svatosti tak, že se připodobňuje Boží vůli a stává se čím dál více podobný Ježíši Kristu. (J 17:17, 19; Sk 20:32; Ř6:1-22; 1.Kor 1:2, 30; 6:11; 2. Kor 3:18; 1. Tes 4:3-4; 5:23; 2. Tes 2:13; Ž 2:11; 3:1; 10:10, 14; 13:12; 1. Pt 1:2)

V tomto ohledu učíme, že každý spasený člověk prožívá každodenní konflikt (nové stvoření bojuje proti tělesnosti). Věřícím je však poskytnuta náležitá cesta k vítězství silou Ducha Svatého, který v nás přebývá. Nicméně, potíže s hříchem zůstávají s věřícím po celý jeho pozemský život. Veškerá tvrzení o vymýcení hříchu z tohoto život nejsou založená na Bibli, avšak Duch Svatý nám nabízí vítězství nad hříchem. Biblické postupné posvěcení zahrnuje závislost na Bohu a disciplinovanou snahu o zbožnost (bohabojnost). Prostředky, které Duch Svatý používá k tomu, aby věřící zráli, jsou např: Boží slovo, církev, modlitba a zkoušky (J 17:17, Gal 5:16, 1. Tim 4:7-8, Ž 10:24-25, 1. Pt 1:14-16, 1. J 3:5-10).

Jistota spasení a vytrvalost ve víře

Učíme, že žádný skutečný věřící nemůže ztratit své spasení, ale že Boží mocí bude v Kristu střežen navždy. Také učíme, že opravdoví věřící vytrvají ve své víře až do konce svých životů jako důkaz skutečného spasení v Kristu. Současná platnost obou těchto pravd znamená, že jistota spasení není oprávněním k hříchu, který je zneužíváním Boží milosti. Je to spíše tak, že vytrvalost ve víře je viditelným projevem probíhajícího (postupného) posvěcení, které má jak lidské, tak duchovní stránky. (J 6:37, 39, 44; 10:27-30; Ř 6:15-22; 8:35-39; 13:13-14; 1. Kor 1:7-8; 2. Kor 13:5; Gal 5:13; Fil 1:6; 2:12-13; 1. Pt 1:3-5; 5:10; 2. Pt 1:10; 1. J 2:19)

Povaha zachraňující víry

Skutečná víra je vždy doprovázená pokáním z hříchu. Pokání znamená souhlasit s Bohem, že jsi hříšný, vyznat Mu své hříchy, vědomě učinit rozhodnutí odvrátit se od hříchu (Lk 13:3,5; 1. Tes 1:9) a následovat Krista (Mt 11:28-30; J 17:3) a být Mu poslušný (1. J 2:3). Nestačí věřit jen určitým faktům o Kristu. Dokonce i satan a jeho

démoni věří v pravého Boha (Jk 2:19), ale oni Ho nemilují a neposlouchají Ho. Skutečná zachraňující víra vždy reaguje poslušností (Ef 2:10).

Oddělení

Učíme, že v Bibli jsme jasně vyzýváni oddělit se od hříchu a že Bible jasně naznačuje, že v posledních dnech bude přibývat odpadnutí a světskost (2. Kor 6:14-7:1; 2. Tim 3:1-5). Učíme, že na základě hluboké vděčnosti za Boží nezaslouženou milost k nám je Bůh hoden našeho úplného odevzdání. Všichni věřící by měli žít takovým způsobem, který dokazuje jejich obrovskou lásku k Bohu a který nepřinese hanbu jejich Pánu a Spasiteli. Učíme, že nám Bůh přikazuje oddělit se od veškerého odpadlého církevního systému (který je v rozporu s Božím Slovem) a od jakýchkoliv hříšných praktik. (Ř 12:1-2, 1. Kor 5:9-13; 2. Kor 6:14-7:1; 1. J 2:15-17; 2. J 9-11).

Církev

Věříme, že všichni, kdo věří v Ježíše Krista, jsou okamžitě umístěni do jednoho sjednoceného duchovního těla, do církve, Kristovy nevěsty, jejíž hlavou a nejvyšší autoritou je Kristus.

Tato všeobecná církev vznikla v den Letnic a bude dovršena, až si Kristus přijde pro své vlastní při vytržení. (Sk 2:1-21, 38-47; 1. Kor 12:12-13; 15:51-52; 2. Kor 11:2; Ef 1:22; 4:15; 5:23-32; Kol 1:18; 1. Tes 4:13-18; Zj 19:7-8)

Učíme, že církev je sjednocený duchovní organismus, který vytvořil Kristus a který se skládá ze všech znovuzrozených věřících. Církev je něco jiného než Izrael, což bylo neodhaleným tajemstvím do Ježíšova prvního příchodu. Učíme, že Boží lid byl ve Starém Zákoně spasen milostí skrze víru. (1. Mojž 15,6, Ž 11,1-31)

Učíme, že jako součást všeobecné církve, je každý věřící zodpovědný spojit se s jinými věřícími v místním sboru. Tímto projevem Kristova těla je místní sbor, v kterém se věřící shromažďují a spojují za účelem uctívání, učení, obecenství a jiné služby. (Sk 2:42-47; Ž 10:24-25)

Učíme, že jedinou nejvyšší autoritou církve je Pán Ježíš Kristus a že jeho pravidla pro život církve jsou k nalezení v Bibli. Pro vedení místního sboru Bible definuje starší (muže), kteří se nazývají také biskupové nebo dohlázející. Mají sloužit pod autoritou Krista odpovídat biblickým požadavkům.

Starší mají vést a vládnout jako Kristovy služebníci a mají Jeho autoritu v směřování církve. Shromáždění se má podřídit jejich vedení. (1. Kor 11:3; Ef 1:22; 4:11; Kol 1:18; Ž 13:7, 17; 1. Tim 3:1-13; 5:17-22; Tit 1:5-9; 1. Pt 5:1-5)

Učíme, že účelem církve je oslavovat Boha budováním sama sebe ve víře, vyučováním Božího Slova, obecenstvím a modlitbou, dodržováním nařízení a hlásáním evangelia celému světu. Všichni věřící jsou povoláni sloužit v těchto různých službách podle

svých darů. (Mat 28:19; Lk 22:19; Sk 1:8; 2:38-47; 1. Kor 15:58; Ef 3:21; 4:12-16; 2. Tim 2:2, 15: 3:16-17; 4:2; 1. J 1:3; Zj 22:12)

Učíme, že Bůh dal církvi duchovní dary, aby věřící konali Boží dílo ve světě. Bůh dává všem věřícím jedinečné duchovní schopnosti, aby sloužili duchovnímu růstu církve. Dává např: pastýře, učitele, evangelisty, aby vystrojili věřící pro službu. Učíme, že ženy, které vlastní dary vedení a učení, nemají tyto dary používat pro vyučování mužů nebo pro získání autority nad muži. (Ř 12:5-8; 1. Kor 12:3-31; Ef 4:7-12; 1. Tim 2:11-14; 1. Pt 4:10-11)

Učíme, že rané církvi byly dány dvě kategorie darů. První kategorií darů darů jsou zázračné dary Božího zjevení: apoštolství, uzdravování, znamení, znaky a zázraky, které byly dány v období apoštolů pro potvrzení pravosti zprávy apoštolů. Protože tato funkce je dokončena, nepokračovaly tyto dary po apoštolském období. Druhá a trvalá kategorie darů zahrnuje dary pro učení a službu, které byly dány pro vybavení věřících k vzájemnému budování a k zvěstování evangelia. (Ř 12:6-8; 1. Kor 12-14; 2. Kor 12:12; Ž 2:3-4; 1. Pt 4:10-11)

Učíme, že i když mnoho ze znamení a zázraků v období apoštolů souviselo s přímým a okamžitým uzdravením, Bůh přesto dokáže uzdravovat i dnes a také to dělá. Slyší a odpovídá na modlitby víry za nemocné, trpící a sklíčené podle své vlastní dokonalé vůle. (Lk 18:1-6; J 5:7-9; 2. Kor 12:6-10; Jk 5:13-16; 1. J 5:14-15).

Svátosti (přikázání)

Učíme, že místnímu sboru byly dány dvě svátosti: křest vodou a Památka Páně.

Křest vodou je svědectvím víry v Ježíše Krista jako Pána a Spasitele. Křest věřícího je vnější symbolické svědectví odrážející vnitřní skutečnost spasení. Křest vodou zahrnuje poslušnost vůči Kristovu příkazu, aby všichni věřící byli pokřtěni. Učíme, že ponoření věřícího do vody nejlépe znázorňuje naši jednotu a spojení s Kristem, a proto praktikujeme tento způsob křtu. (Mat 28:19-20, Sk 2:38-42)

Učíme, že Památka Páně je připomenutí a vyhlášení Kristovy smrti dokud se nevrátí. Památce Páně by mělo předcházet vážné osobní zkoumání nás a našeho vztahu s Bohem. Učíme, že prvky Památky jsou znázorněním Kristova těla (chléb) a krve (kalich) 1. Kor 11:23-32. Památku slavíme každý týden.

Manželství

Učíme, že manželství má existovat mezi jedním mužem a jednou ženou. Bůh stvořil manželství pro vzájemnou pomoc a duchovní růst manžela a manželky, pro růst lidstva a pro ochranu před nemravností (nemorálností). Jakýkoliv jiný sexuální vztah mimo vztah manžela a manželky znamená hřích. Bible učí, že křesťané by si měli vzít

jiného křesťana a že manželství je určeno, aby trvalo tak dlouho, dokud smrt dvojici nerozdělí. Křesťanské manželství je obrazem Krista a církve. (1. Mojž 1:28; 2:18, 24; Mal 2:14-16; Mat 5:27-28; 19:5-6; Ř 1:18-32; 1. Kor 7:2, 9, 39; Ef 5:21-32)

Svatí andělé

Učíme, že andělé jsou bytosti, které byly stvořeny, a proto nemají být uctíváni. Jsou vyšším řadem než lidé a jsou stvořeni k tomu, aby sloužili Bohu a uctívali Ho. (Lk 2:9-14; Ž 1:6-7, 14; 2:6-7; Zj 5:11-14; 19:10; 22:8-9)

Padlí andělé

Učíme, že satan je anděl, který byl stvořen a že je původcem hříchu. Způsobil si Boží odsouzení tím, že odporoval svému Stvořiteli, tím, že vzal ve svém pádu několik andělů sebou a také tím, že předložil lidem hřích, když pokoušel Evu. (1. Mojž 3:1-15; Iz 14:12-17; Eze 28:11-19; Mat 25:41; Zj 12)

Učíme, že satan je otevřený nepřítel Boha a lidstva. Učíme, že je mocný v tomto světě, ale byl poražen Kristovou smrtí a Jeho zmrtvýchvstáním a bude na věčnost potrestán v ohnivém jezeře. (Iz 14:12-17; Eze 28:11-19; Mat 4:1-11; 25:41; Ř 16:20; Zj 12:9-10; 20:10)

Budoucí věci (eschatologie)

Bůh zjevil věřícím určité pravdy ohledně konce tohoto času, aby je tím utěšoval a povzbuzoval ve svatosti a naději.

Smrt

Učíme, že tělesná smrt neznámá ztrátu našeho nehmotného vědomí a že vykoupené duše jdou do Kristovy přítomnosti. Učíme, že tělo a duše budou odděleny a že toto oddělení bude pro věřící pokračovat až do vytržení, kdy jejich duše a vzkříšené tělo budou spojeny, aby byly navždy oslavovány s jejich Pánem Ježíšem Kristem. Do té doby zůstávají Kristem vykoupené duše v radostném obecnství s naším Pánem Ježíšem Kristem. (Lk 23:43; 1. Kor 15:35-44, 50-54; 2. Kor 5:8; Fil 1:21-24; 3:21; 1. Tes 4:13-17; Zj 6:9-11)

Učíme, že všichni lidé budou tělesně vzkříšeni: spasení lidé pro věčný život a nespasení lidé pro soud a věčný trest. (Dan 12:2; J 5:28-29; 6:39; Ř 8:10-11, 19-23; 2. Kor 4:14; Zj 20:13-15)

Učíme, že duše nespasených jsou po smrti trestané, dokud nebudou spojeny se svým vzkříšeným tělem pro poslední soud. Budou stát před velikým bělostným trůnem při soudu a budou uvrženi do pekla (do ohnivého jezera) a navždy odděleni od života s Bohem. (Dan 12:2; Mat 25:41-46; Lk 16:19-26; J 5:28-29; 2. Tes 1:7-9; Zj 20:11-15)

Vytržení církve

Učíme o naději na osobní a bezprostřední návrat našeho Pána Ježíše Krista v oblacích, aby přijal svou církev. (J 14:1-3; 1. Kor 15:51-53; 1. Tes 4:15-5:11; Tit 2:13)

Období soužení

Učíme, že následně po vytržení církve z tohoto světa, začne Boží spravedlivý soud po dobu 7 let a vyvrcholí slavným Kristovým osobním návratem na tento svět. V tento okamžik vstanou z mrtvých věřící z dob Starého Zákona a z období soužení. Ti, kteří budou při Kristově návratu naživu, budou odsouzeni. (Jer 30:7; Dan 9:24-27; 12:1-3; Mat 24:15-44; 25:31-46; J 14:1-3; 1. Tes 4:13-18; 2. Tes 2:7-12; Zj 6-19; 20:4-6)

Druhý příchod a tisíciletá vláda

Učíme, že po období soužení se Kristus fyzicky vrátí na Zemi a vybuduje své království na tisíc let. Během tohoto období budou svatí (věřící) vládnout spolu s Kristem nad Izraelem a nad všemi národy světa. Před tímto vládnutím dojde k poražení antichrista a falešného proroka a také k odstranění satana ze světa. (Ez 37:21-28; Dan 7:17-27; Mat 25:31; Lk 1:31-33; Sk 1:10-11; 2:29-30; Zj 19:11-16; 20:1-7)

Učíme, že toto království bude naplněním Božího zaslíbení o obnovení Izraele v tu zemi, kterou Izraelci ztratili kvůli své neposlušnosti. Učíme, že toto období vlády našeho Pána Ježíše Krista bude charakteristické mírem, spravedlností, dlouhým životem a že bude ukončené propuštěním satana. (5. Mojž 28:15-68; Iz 11; 65:17-25; Jer 31:31-34; Eze 36:22-38; 37:21-28; Zach 8:1-17; Mat 21:43; Ř 11:1-29; Zj 20:7)

Věčnost

Učíme, že po ukončení tisíciletého království, dočasného propuštění satana a soudu nevěřících (2. Tes 1:9; Zj 20:7-15), vstoupí všichni spasení do věčného stavu slávy s Bohem, po čemž zaniknou prvky tohoto světa (2. Pt 3:10) a budou nahrazeny novou zemí, v které vládne jen spravedlnost. (Ef 5:5; Zj 20:15; 21:1-27; 22:1-21). Poté z nebe sestoupí nebeské město (Zj 21:2) a stane se příbytkem svatých, kde si navždy budou

užívat společného obecenství s Bohem a mezi sebou. (J 17:3; Zj 21-22). Poté, co náš Pán Ježíš Kristus naplní záměr spasení, předá království Bohu Otci (1. Kor 15:24-28), aby trojjediný Bůh mohl vládnout ve všech sférách navěky a navždy. (1. Kor 15:28).

Poznámka:

Použité zkratky v odkazech na jednotlivé verše jsou dle formátu Studijního překladu Bible.